



تبیین مفهومی برنامه ریزی کاربری اراضی شهری

با تأکید بر کاربری فضاهای آموزشی و عوامل مؤثر در مکان یابی آنها

عدالت امیرزاده^۱، سعید دهقان زاده^۲، سوده برزوئی^۳

چکیده

امروزه پدیده شهرنشینی شتابان در شهرهای کشورهای در حال توسعه؛ موجب افزایش تراکم جمعیت در شهرها شده است. با گسترش شهرنشینی، لزوم یافتن راهکارهای نوآورانه برای مدیریت مسائل پیچیده زندگی شهری، آشکار می شود. لازم است شیوه های جدیدی برای حل مسائلی مانند ازدحام، مصرف انرژی، مدیریت منابع و حفاظت از محیط زیست یافته شود. از پیامدهای طبیعی چنین فرآیندی، کمبود زمین مناسب جهت اسکان جمعیت و فشار بر منابع محدود محیطی می باشد. در همین راستا استفاده غیر اصولی و بدون برنامه از زمین و تغییر کاربری ها بدون توجه به پتانسیل ها و آستانه های ظرفیتی محیطی موجب از بین رفتن تعادل و توازن محیط زیست گردیده و توسعه پایدار شهری را دچار چالش نموده است. بهترین راهبرد جهانی جهت برون رفت از این چالشها، حرکت به سمت پایداری شهری جهت حفظ هرچه بیشتر منابع طبیعی به ویژه منابع تجدید ناپذیر است، تا با مدیریت حرفه ای منابع شهری بالاخص "زمین شهری" ضمن حرکت در مسیر توسعه پایدار شهری، زندگی شهری آیندگان و وارثان شهری را نیز به مخاطره نیندازیم. مقاله ی حاضر به روش توصیفی-تحلیلی به تجزیه و تحلیل فرایند برنامه ریزی کاربری اراضی شهری، تعاریف، اهداف، نظریه ها و بررسی روشهای ارزیابی و انواع کاربری های شهری؛ با تأکید بر کاربری فضاهای آموزشی و عوامل مؤثر در مکان یابی آنها، پرداخته است.

واژه های کلیدی: پایداری شهری، فرآیند برنامه ریزی کاربری اراضی شهری، کاربری های شهری، کاربری فضاهای آموزشی.

^۱ کارشناس ارشد مدیریت دولتی گرایش مالی، دانشگاه علوم و تحقیقات تهران (شاهرود)، ایران. نویسنده مسئول، ۰۹۱۲۳۰۶۵۲۴۴،
edalatamirzadeh@yahoo.com

^۲ کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری گرایش آمایش شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یادگار امام خمینی (ره)، تهران، ایران،
dehghanzadeh_saeid@yahoo.com

^۳ کارشناس مهندسی فضای سبز، دانشگاه تهران، تهران، ایران. borzooies@yahoo.com